

במחשבתו לכנות עולמות ולהחריבן, ואמר: אלה מועילים לי, ואלו לא מועילים לי. אלו שנאמר בהם את השמים ואת הארץ - מועילים לי. האחרים שנאמר בהם והארץ היתה תהו ובהו, שמראה על עולמות שעלה כרצונו לכרא אותם ולא עשה אותם, עליהם נאמר תהו ובהו, באלה הוא אמר לא מועילים לי. ובזמן שהקדוש ברוך הוא באלו הקלפות, נאמר בו (איכה ג) סכתה בענן לך מעבור תפלה. בהו וחשף, עליהם נאמר ויהי הענן והחשף, ואלו הם קלפות האגוז, המח מבפנים שנחלק לארבעה צדדים. זה יהו"ה שהוא אינו מקבל טמאה, כמו שנאמר (ירמיה כב) הלא כה דברי כאש נאם ה'. מה האש לא מקבל טמאה, אף שמו אינו מקבל טמאה.

ובזמן שמעברות הקלפות הללו, ישברו מהאגוז. התפלה, שהיא השכינה ארנ"י, עולה לבעלה, שהוא יו"ד, שבזמן שהוא היה מכסה ממנה בקלפות הללו, היא נקראת עניה ויבשה, ואין לה אלא מה שהביאו לה עבדיה בחשאי.

ובאותו הזמן שמתפשט הקדוש ברוך הוא מהקלפות הללו, נאמר בו (ישעיה ל) ולא יפגף עוד מוריד ויהיו עיניו ראות את מוריד. ומיד שנהיה היבשה, נאמר בו מלא כל הארץ כבודו. ונקראת הברכה שלו, הקטרת שלו, הקשור שלו, ושורפת כל אותן הקלפות ועולה אליו. זהו שכתוב (ויקרא ו) זאת תורת העולה, בתפלת שחרית. היא העלה - היא העולה אליו בתפלת המנחה. על מוקדה על המזבח כל הלילה - בתפלת ערבית, שבה היא שורפת את כל

דאמר דסליק במחשבתה למבני עלמין ולהחריבן, ואמר דין מהננין לי ודין לא מהננין לי. אלין דאתמר בהון את השמים ואת הארץ מהננין לי. אחרנין דאתמר בהון והארץ היתה תהו ובהו, דאחזי על עלמין דסליק ברעותה למברא לון ולא עביד לון. עליהו אתמר תהו ובהו באלין אמר לא מהננין לי.

ובזמנא דקדשא בריה הוא באלין קלפין אתמר ביה (איכה ג ד) סכתה בענן לך מעבור תפלה. בהו וחשף, עליהו אתמר (שמות יד כ) ויהי הענן והחשף. ואלין אנון קלפין דאגוזא מחא מלגאו דאתפלג לארבע סטרין, דא יהו"ה דאיהו לא קביל מסאבו. כמה דאת אמר (ירמיה כג כט) הלא כה דברי כאש נאם ה'. מה אשא לא מקבל טמאה, אף שמה לא מקבל טמאה. ובזמנא דמתעברין אלין קלפין מאגוזא צלותא דאיהו שכינתא אדנ"י סלקא לגבי בעלה דאיהו יו"ד, דבזמנא דאיהו הוה מתפסיא מנה באנון קלפין, איהו אתקריאת עניה יבשה, ולית לה אלא מה שהביאו לה עבדיה בחשאי.

ובהו זמנא דאתפשט קדשא בריה הוא מאלין קלפין אתמר ביה (ישעיה ל כ) ולא יפגף עוד מוריד ויהיו עיניו ראות את מוריד. ומיד דהוה יבשה אתמר ביה (שם ג א) מלא כל הארץ כבודו. ואתקריאת ברכה דילה, קטרת דילה, קרבנא דילה, קשורא דילה, עולה (דף קלא ע"א) דילה, ואוקידת כל אנון קלפין וסליקת לגבה. הדא הוא דכתיב (ויקרא ו ב) זאת תורת העלה, בצלותא דשחרית. היא העלה איהו העולה לגבה בצלותא דמנחה. על מוקדה על המזבח כל הלילה בצלותא דערבית. דבה

הקלפות הללו ששולטות בלילה, שהיא הגלות.

ובשהיא עולה אליו, עולה בכמה ריחות ובשמים של גן עדן, שהיא הגן של התורה, שעליו נאמר (שיר ד) גן נעול אחתי כלה. סתומה שאינה נפתחת אלא לבעלה. וכשיבא בעלה, אדני שפתי תפתח. נפתחת אל שני עמודי האמת, ומקבל אותה בשתי זרועות. זהו שכתוב (שם) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. יהו"ה יורד אליה, וזהו הסוד של אמן יאהדונה"י, הוא החבור של שני השמות. ומשום זה גדול העונה אמן יותר מן המברך.

באותו הזמן שיהיו שני השמות כאחד, תתעורר בת המלך בשיר השירים, ובמשלי ובקהלת, שהם (שני שמות כאחד), שלשת אלפים משל, שלש יודיים שהם שלש טפות של המוח שיורדות מן י. ולאן נמשכים? לצדיק שהיא קשת, ומה שהיה קטן נעשה גדול, וסוד הדבר - שופר הולך פזר גדול. מתי יהיה זורק חץ בדיוקן הזה?

עוד, פתגות עור חשוכות העינים, שנאמר בהן ותכהין עיניו מראת, להסתכל באלו שנאמר בהם נפתחו השמים ואראה מראות אלהים. שהם חמש אור של מעשה בראשית. פתגות עור הם. והארץ היתה תהו ובהו. והארץ - אחת. תהו - שמים. בהו - שלש. וחשך - ארבע. תהום - חמש. וארבע האותיות שכלולות בגוף, והן ארבעה יסודות שהן קלפות האגוז. ומשום זה, והארץ היתה תהו, ופרשה שתהו היתה מקדם לכן, שפך דרוך הקלפות שמקדימות את המוח. ורוח אלהים מרחפת - זה רוחו של המשיח. מיד שתהיה מרחפת על

איהי אוקידת כל אלין קלפין דשלטאן בליליא דאיהי גלותא.

זכר סליקת לגבה, סליקת בכמה ריחין ובסמין דגנתא דעדן דאיהי גן דאורייתא. דעלה אתמר (שיר ד יב) גן נעול אחתי כלה. סתימא דלא אתפתחת אלא לגבי בעלה, וכד ייתי בעלה, אדני שפתי תפתח, אתפתחת לגבי תרי סמכי קשוט וקבילת לה בתרין דרועין. הדא הוא דכתיב (שם ב ו) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני, יהו"ה נחית לגבה ודא איהו רזא דאמן יאהדונה"י, איהו חבורא דתרין שמחין. ובגין דא גדול העונה אמן יותר מן המברך.

בהווא זמנא דיהון תרין שמחין פחדא יתער ברתא דמלכא בשיר השירים ובמשלי ובקהלת, דאנון (תרין שמחין כחדא), (מ"א ה יב) שלשת אלפים משל, תלת יודין דאנון תלת טפין דמחא דנחתין מן י' ולאן אתמשכו לגבי צדיק דאיהו קשת, ומה דהיה קטן אתעביד גדול. ורזא דמלה שופר הולך פזר גדול מתי יהיה זריק חץ בדיוקנא דא.

עוד (בראשית ג כא) פתגות עור חשיכין דעינין דאתמר בהון (שם כז א) ותכהין עיניו מראת, לאסתכלא באלין דאתמר בהון (יחזקאל א א) נפתחו השמים ואראה מראות אלהים. דאנון חמש אור דמעשה בראשית פתגות עור אנון (בראשית א ב) והארץ היתה תהו ובהו. והארץ חד. תהו תרין. בהו תלתא. וחשך ארבע. תהום חמש. וארבע אתון אנון דכלילן בגופא, ואנון ארבע יסודין אנון קלפין דאגוזא. ובגין דא והארץ היתה תהו, ואוקמוה תהו היתה מקדמת דנא, דהכי אורחא דקלפין דמקדמין למחא. ורוח אלהים מרחפת, דא רוחא דמשיחא. מיד דיהא מרחפת על אפי מיא דאורייתא, מיד

פני מי התורה, מיד תהיה גאלה.
זהו שכתוב ויאמר אלהים יהי
אור.

וישלחוהו' אלהים מיד המשיח
שהוא בגן עדן, שנאמר בו
וישלחוהו' אלהים מגן עדן,
מהעדון שלו. ולמה? לעבד את
האדמה, שהיא השכינה. משום
זה וישלחוהו. מיד שיצא משם,
וישפן מקדם לגן עדן את
הכרבים, שהם משיח בן דוד
ומשיח בן אפרים, שמושכים את
רוח המשיח, שנאמר בו ורוח
אלהים. זה שיל"ה, אותו שנאמר
בו ואצלתי מן הרוח אשר עליך.
שכף עולה מש"ה שיל"ה
בחסבון.

וישפן מקדם, שהקדים שילה
לשניהם, כדי שיהיה מרחפת על
פני המים של התורה, והגאלה
בו תלויה, והרי פרושה ואת להט
החרב המתהפכת. מיד תהיה
בידו מטה. ומי הוא? מטטרו"ן,
שמתהפך ממטה לנחש ומנחש
למטה. ועוד מטה, זו השכינה
המתחוננה. ואם זכו ישראל -
מטה כלפי חסד לימין, ויצאו
ברחמים, ואם לא - מטה כלפי
חובה לצד הגבורה, ששם הנחש
אל אחר, שמבקש לשפף דם,
ויהרג המשיח ורבים מישראל.

ומשום זה נאמר (רות א) חי ה' שכבי
עד הבקר, שהוא הבקר של
אברהם שיהיה מטה כלפי חסד.
ומשום זה, ואת להט החרב
המתהפכת, והכל לשמר את דרך
עץ החיים, שהיא התורה,
שנאמר בה עץ חיים היא
למחזיקים בה, והיא התורה
שבעל פה. אם זכה האדם - היא
סם חיים שלו, ואם לא - היא
מתהפכת לו לסם המות. והרי
פרושה בעלי המשנה כף, כמו
שמתהפך שמתהפך ממטה לנחש

יהא פרקנא. קדא הוא דכתיב (שם א א) ויאמר
אלהים יהי אור.

וישלחוהו' אלהים (שם ג כג), מיד משיחא דאיהו
בגנתא דעדן דאתמר ביה וישלחוהו
ה' אלהים מגן עדן. מעדון דילה. ואמאי לעבד
את האדמה, דאיהי שכינתא, בגין דא
וישלחוהו. מיד דיפוק מתמן וישפן מקדם לגן
עדן את הכרבים, דאנון משיח בן דוד ומשיח
בן אפרים דמשכא רוחא דמשיחא, דאתמר
ביה ורוח אלהים, דא שילה, ההוא דאתמר
ביה (במדבר יא יז) ואצלתי מן הרוח אשר עליך.
דהכי סליק משה שילה בחשבון.

וישפן מקדם דאקדים שילה לתרויהו, בגין
דיהא מרחפת על אנפי מיא דאורייתא,
ופרקנא ביה תליא, והא אוקמוה ואת להט
החרב המתהפכת, מיד יהא בידה מטה ומאי
ניהו מטטרו"ן, דאתהפך ממטה לנחש,
ומנחש למטה. ועוד מטה דא שכינתא תתאה,
ואם זכו ישראל, מטה כלפי חסד לימינא
ויפקון ברחמי. ואם לאו, מטה כלפי חובה
לסטרא דגבורה, דתמן נחש אל אחר דתבע
לשפף דמא, ויתקטיל משיחא וסגיאין
מישראל.

ובגין דא אתמר (רות ג יג) חי ה' שכבי עד הבקר,
דאיהו בקר דאברהם דיהא מטה כלפי
חסד. ובגין דא ואת להט החרב המתהפכת.
וכלא לשמר את דרך עץ החיים, דאיהי
אורייתא. דאתמר בה (משלי ג יח) עץ חיים היא
למחזיקים בה. ואיהי אורייתא שבעל פה. אי
זכה בר נש, איהי סם חיים דילה. ואם לאו,
היא מתהפכת ליה לסם המות. והא אוקמוה
מארי מתניתין הכי, פגונא דמטה דאתהפך
ממטה לנחש ומנחש למטה. ובזמנא ההוא